

חמאור שבתורה

מעט מן האור דוטה הרבה מן החושך

לצ"נ: מו"א עטר"ר חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי'

שבת כג' סיון התשע"ז

הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
19:34	20:25	21:21
19:32	20:23	21:18
19:35	20:26	21:22
19:31	20:22	21:18

כל הזכויות שמורות

ישא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ"י 050-4194600

**כל החיים אנו מתאמצים
אין לא להתאמץ.**

זכרון צורב שנשאר לנו ממרן רבינו **עובדיה יוסף** זצ"ל הוא מצות הקבלת פני רבו. כמידי שנה בשנה, היו מתאספים כל עמך בית ישראל, מפשוטי ודלי העם ועד רבנים ואנשי ציבור. בתחילה, היה זה באולמי "הפצדי" בירושלים ולאחר מכן ב"גן סאקר", היו אלו ימי חג ומועד, **כשאלפים רבים** באים לחזות באור פניו של מרן ולשמוע את דברי קדשו.

אך לפתע, ביום בהיר, הכל פסק, ללא הודעה מוקדמת, כבר לא היו העליות לרגל המסורתיות כמידי שנה ויהי הדבר לפלא... ניסו לשאול ולהעלות אפשרויות כאלה ואחרות, **ופרשנים רבים** ניסו לומר השערות פוליטיות או בטחוניות וכד', אולם את הסיבה האמיתית והכל כך נכונה, שמענו מאחד מבני משפחתו של מרן צדוק"ל.

כאשר באחד הימים התלוננו כמה אברכים יקרים על תערובות לא נעימות של בני ובנות, בכניסה וביציאה של הכינוסים הללו, דבר שגרם לאי הפרדה מוחלטת וכאן עלתה השאלה - האם אין זו מצוה הבאה בעבירה??? בדיוק באותה השבת, היה תורי להיות אצל מרן והבטחתי להעלות את השאלה בפניו מיד כשיתאפשר.

ואכן הצגתי בפניו את השאלה, אך אצלו זה כלל וכלל לא הייתה שאלה, ברגע שהצגתי בפניו את הנתונים, הוא הורה **באופן חד משמעי**, שזוהי הפעם האחרונה שיש כינוס כזה, ומכאן ואילך הכל בטל ומבוטל.

כמו הכיבוס יעביר הגועל - כן **התשובה** תעביר אשר נואל, מן הרפש אותך תעל - תכפר על כל מעל. כי בתשובה הטבע חוק - **לקרב כל רחוק**, יתחדש כעלה חדש רענן - בוטח בדרכו ושאנן.

הצדקה
דומה ממש לזריעה, שהזורע תבואה יש בו חיסרון, שבעת שזורע אינו נוטל כלום, **והתבואה נרקבת**, אך אחר כך הרווח מרובה.

ביתנו של הגאון רבי **רפאל ברוך טולדנו** זצ"ל היה פתוח בפני כל אדם, והרב קיבל כל יהודי, גם אלא החלכאים והעלובים **בכבוד ובאהבה**, לא פחות מכפי שקיבל את אורחיו המכובדים. יום אחד שמעה הרבנית קולות שירת שיכורים. והרב הגיע ולצידו שיכור מתנודד מצד אל צד. הרב הזמינו להסב עמו לסעודה, והאיש החל להרף ולגדף, אך רבי ברוך לא נתן **לגרשו ולפגוע בו** וכבדו מאד.
שאלו בני הבית: "עד היכן ימחל הרב על כבוד?" ענה הרבי: "אם נגרם לי צער - משמים הוא. כשם **שקיבל דוד** את קללותיו של שמעי בן גירא וראה בכך עונש, כך גם אני מקבל עלי טרדותיו של אורח זה באהבה."

החינוך תרופה יעילה בלי תופעות לוואי.

פסע נכנסו לגאון רבי **יעקב מוצבי** זצ"ל כמה בחורים וסיפרו לו שאדם מסוים מספר עליו **דברים שלילים** ובקשו את רשותו להעמידו במקומו ולדאוג שיחזור בו מדבריו ולא ידבר עוד.
אמר להם הרב: "איני מקבל את הדברים מטעמי לשה"ר, אך גם אם יש טעם בדבריהם, הריני אומר בפה מלא ובלבב שלם: **מחול לו** בעוה"ז ומחול לו בעוה"ב. וכל יום הריני מוחל וסולח לכל אדם בישראל שדיבר עלי או ידבר עלי במחילה גמורה ושלא יענש שום אדם בסיבתי מעתה ועד עולם..."

אנו מעריכים את הבריאות רק כאשר אנו חולים.

ברחובות המרופשים, ומה גם שהיצר הרע היה בא לעזרתנו ומנמנם אותנו עוד שעה קלה. משום כך הינו מאחרים לתפילה. התהלכנו בנוכים וחושבים מה להגיד לרבנו **חיים חזקיה מדיני** זצ"ל? איזה שקר נבדה ולא נביא עלינו אשם? בלב הומה הגענו לבית הכנסת, בהרדה עלינו את המדרגות הרחבות ושפתותינו דובבות איזה "תירוץ". אך הינה עומד לקראתנו ומצפה במעלה המעקה לקבל את פנינו. **ובטרם פתחנו** בדברי התנצלות הקדימנו ואמר: "לא כל כך אחרתם בני, עוד תוכלו לומר קדיש בציבור. מעמסה כבדה נגולה מעלינו, אורו העינים, הלב רהב ורחב, בנין התירוצים שבנינו בדרך הלוכנו, נפל והתפורר, כי לו היה צורך בו. אין צורך ב"דבר שקר". אין הוא רוגז עלינו אדרבא, עוד מצא לנו צד זכות ודברי נחמה, ובטוהר לב ובכוננה עמוקה התעטפנו בטלית, הדקנו את התפילין בזרוענו ועמדנו בתפילה. ועדיין מצלצל באוזנינו הדרש הנחמד שהיה משמעינו במקרים שכאלה. נאמר: "בבית אלוקים נהלך ברגש". מהו ב"רגש"? הרגש, ראשי תיבות "ברד, רוח, ג'לש, ש'לג". כלומר: **בכל הזמנים ובכל המצבים** חייב אדם להשכים לבית אלוקים, העיקר לבוא ברגש

נקודה למחשבה
נפשו של נזר הבריאה משלבת את הטוב והרע שבאדם. זהו למעשה הבסיס לבחירה החופשית. מטבע הדברים כשנראה בבעל/באשה, בחבר/ה, בתלמיד/ה, בשכן/ה, בחמות... התנהגות לא הולמת (את של עצמנו אנוחנו רואים?) **נרגיש צורך** עז להעיר/לבקר/להוכיח כדי שהלה ישפר את מעשיו. המשנה באבות אומרת: "איזהו דרך ישרה שידבוק בה האדם?... רבי יהושע אומר: חבר טוב! = שמוכיחו כשרואה אותו עושה דבר שאינו הגון" עד כאן נשמע מעולה! אך אם כן מדוע מצוי לראות שכשחבר מעיר: "ידידי שכחת את האורות ברכבך דולקים!" - זו ביקורת שמן הסתם תגרור אמירת **תודה והכרת הטוב**... בעוד האם מישוה פגש אדם שהעיר לחברו: "תשמע יקירי: רציתי להגיד לך שאתה קמץ, כעסן, נצלן, גאוותן ועכשיו כשאני חושב... גם טיפש לא קטן!!!... והלה יגיב: "ישתבח שמו לעד! תודה! תודה! אני רץ מיד להשתפר... אחזיר לך בשמחות שלך בע"ה!!!...???"
לכן, עם כל הכוונות הטובות צריכים להיות מודעים גם לקשיים בקבלת הביקורת:
א. **הקושי לשנות הרגלים** - הביקורת מעידה שדרוש שנוי בהתנהגות וזה ממש, אבל ממש לא נח!!
ב. **כבוד ותחרות** - מעביר הביקורת תמיד ירגיש עליונות לעומת המקבל שירגיש נחות ופחות (לכן על הנפטר קל לומר הספד, כי הוא כבר מת ולא מאיים על אף אחד יותר...)
ג. **עוינות בביקורת** - ביקורת שנאמרת כדי לפגוע (ובדציבלים נורא גבוהים...) ולא מתוך איכפתיות כנה ל-עו-לם-לם לא לתקבל!!!! כמו כן חשובה הצורה בה הביקורת נאמרת: א. "אל תוכח לין פן ישנאך, הוכח לחכם ויאהבך" - במקום לציין את מגרעותיו (לין) של החבר, חשוב **להדגיש את מעלותיו** (חכם) וכמה שלא מתאים לו להתנהג כך... ב. לבקר את הפעולה ולא את האדם - לא לומר: "אתה שקרן!!!", אלא: "נראה שהמשפט שאמרת לא בדיוק קולע לאמת..." ג. בשום פנים ואופן לא לבקר/להעיר/להוכיח במקום ציבורי!! אפילו משה רבינו שמוכיח את הבנים (האבות כבר מתו במדבר...), על משהו שקרה לפני ארבעים שנה! מדבר איתם **בכלליות**, **בעדינות**, **ברמזים דקים**, והכל מכל הלב ומאהבה אין סופית לעמו ולא ח"ו מתוך מאבקי כח...
שנחה להעביר **ביקורת בונה בלבד!** ולא חז' ביקורת שאינה מבוקרת... (העורך)

**איזוהי ידיות מזויפת?
ידיות הדומה לצל: באור היא קיימת,
ובחושך נעלמת.**

